

חִבְקוּק

פֶּרֶק א

- א. הַמִּשָּׁא - הַנְּבוּאָה, אֲשֶׁר חִזָּה חִבְקוּק הַנְּבִיא:
- ב. עַד אָנָּה ה' שׁוֹנְעֵתִי וְלֹא תִשְׁמָע, אֲזַעֵק אֱלֹהֵי חֲמָס וְלֹא תוֹשִׁיעַ - עַד מָתִי ה', אֲצַעֵק עַל הַחֲמָס, שְׁעוֹשִׁים בָּבֶל לְיִשְׂרָאֵל, וְלֹא תִשְׁמָע צַעֲקוֹתִי.
- ג. לָמָּה תִרְאֵנִי אֲנִי - מִדּוּעַ אֲרָאָה אֲנִשִּׁי אֲנִי, (אֲנִשִּׁי רָשָׁע), וְעָמַל תִּבְיֵט - וְאֲנִשִּׁי עָמַל (רָשָׁע), אֶתָּה ה', מִבֵּית וְרוּאָה, וְשׂוֹד וְחֲמָס לְנִגְדִי - וְנִגַּד פָּנִי, שׂוֹד וְחֲמָס (גִּיל), וְיִהְיֶה רִיב, וּמִדּוֹן יִשָּׂא - וְהָרִיב וְהַמִּדּוֹן, מִתְקִיִּים בִּיד הַרְשָׁע. (וְאִינִם נִעֲנָשִׁים)
- ד. עַל כֵּן תִּפְּוֹג תִּזְכֶּה - לָכֵן, (כְּשִׁרְוֹאִים אֶת הַצִּלְחַת הַרְשָׁעִים) עוֹזְבִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה, וְלֹא יֵצֵא לְנִצָּח מִשְׁפָּט - כְּשִׁרְוֹאִים, שְׁזִמֵּן רַב לֹא יוֹצֵא מִשְׁפַּט הַרְשָׁעִים לְאוֹר, וְאִינִם נִעֲנָשִׁים, כִּי רָשָׁע מִכְתִּיר אֶת הַצִּדִּיק - כִּי הַרְשָׁע (נִיִּן), מְקִיף וּמִסּוֹבֵב אֶת הַצִּדִּיק לְהַרְעָ לוֹ, (מִכְתִּיר - כִּכְתָּר הַמִּסּוֹבֵב אֶת הָרֹאשׁ)
- ע. עַל כֵּן, יֵצֵא מִשְׁפָּט מִעֶקֶל - לָכֵן, נִרְאָה הַמִּשְׁפָּט כְּעֶקוֹם וּמַעוֹת.
- ה. רְאוּ בְּגוֹיִם וְהִבִּיטוּ - רְאוּ יִשְׂרָאֵל, אֶת נִיִּן, הַכּוֹבֵשׁ אֶת כָּל הָעַמִּים, וְהַתְמָהוּ תִמָּהוּ - וְהַשְׁתוֹמֵמוֹ, עַל רוֹב גְּדוּלְתוֹ וְנִצְחוֹנוֹתָיו הַרְבִּים,
- ו. כִּי פָעַל פָּעַל בְּיָמֵיכֶם - כִּי פְעוּלוֹתָיו שֶׁל נִיִּן, (נִצְחוֹנוֹתָיו הַרְבִּים) בְּיָמֵיכֶם תִּהְיֶה, לֹא תִאֲמִינוּ כִּי יִסְפֹּר - כִּי אִף אִם אִסְפַּר זֹאת לָכֵם, לֹא תִאֲמִינוּ, עַד שֶׁתִּרְאוּ זֹאת בְּעֵינֵיכֶם.
- ז. כִּי הִנֵּנִי מְקִים אֶת הַפְּשָׁדִים - כִּי הִנֵּה, אֲנִי מְקִים אֶת בָּבֶל, וּמְרוֹמֵם אוֹתָם עַל כָּל הָעַמִּים, הַגּוֹי הַמֵּר וְהַנִּמְהָר - עִם, מֶרֶץ נֶפֶשׁ (אֲזִירִי), וּמִמָּהָר בִּמְעָשָׁיו בִּלְאִי יָשׁוּב הַדַּעַת,
- ח. הַהוֹלֵךְ לְמִרְחָבֵי אֶרֶץ, לְרִשְׁתָּ מִשְׁפָּנוֹת לֹא לוֹ - שֶׁבֶכַל מִרְחָבֵי הָעוֹלָם, יֵלֶךְ נִיִּן, לִכְבוֹשׁ וּלְיִרֵשׁ מְקוֹמוֹת שְׂאִינִם שְׁלוֹ.
- ט. אֵיִם וְנוֹרָא הוּא - מֵאִיִּים וּמִפְחִיד אֶת הַבְּרִיּוֹת, מִמָּוֶה - מִהִבְבָּלִים לְבָדָם,
- י. מִשְׁפָּטוֹ וּשְׁאֵתוֹ יֵצֵא - יֵצְאוּ מַלְכִּים וּשׁוֹפְטִים, לְשִׁפּוֹט וּלְהַתְנַשֵּׂא עַל הָעַמִּים. (בִּלְאִי עֲזֹרָת עִם אַחֵר).
- יא. וְקָלוּ מִנִּמְרִים סוֹסִיוֹ - סוֹסִיוֹ, מִהִירִים יוֹתֵר מִנִּמְרִים,
- יב. וְחָדוּ, מִזֵּאֲבֵי עָרֶב - וְשִׁינֵיהֶם חֲדוֹת יוֹתֵר, מִשִּׁינֵי הַזֵּאֲבִים כְּשִׁיּוֹצֵאִים לְטָרֶף לַעֲת עֶרֶב, (שֶׁלְרֹב רַעֲבֹנִים מִמֵּהִרִים לְטָרֹף)
- יג. וּפָשְׁוּ פְּרָשָׁיו - וּפְרָשָׁיו שֶׁל נִיִּן, הוֹלְכִים וּמִתְרַבִּים מִיּוֹם לְיוֹם, (שְׂאִינִם נוֹפְלִים בַּמִּלְחָמָה),
- יד. וּפְרָשָׁיו מִרְחֹק יָבֹאוּ - וְאִף כְּשִׁיּוֹאוּ פְרָשָׁיו מִרְחֹק,

יַעֲפּוֹ, כְּנֶשֶׁר חָשׁ לֶאֱכֹל - יעופו במהירות על האוייב, כנשר, הממהר לאכול.
ט. פֶּלֶה, לְחֶמֶס יָבֹוא - כל רצונו, הוא לחמוס ולקחת שלל וביזה,
מְגִמַּת פְּגִיָּהִם קְדִימָה - מגמת פניו, היא לשוב לארצו שבצד מזרח, ולכן, מחריבים הערים שכבשו,
וַיֵּאֱסֹף פָּחוּל שָׁבִי - ואוסף שבויים רבים, כחול הים.
י. וְהוּא - והוא נ"נ, **בְּמַלְכִּים יִתְקַלֵּס -** על מלכי העמים, מדבר בלעג ובבזיון,
וְרִזְזִים מִשְׁחָק לוֹ - ועל הרוזנים (שרים) שוחק (צחק) ולועג,
הוּא לְכָל מִבְצָר יִשְׁחָק - לועג לכל ערי המבצר, שבקלות רבה יכבוש אותם,
וַיַּצְבֹּר עֹפֶר וַיִּלְכְּדָהּ - וכך הוא באמת, שצובר עפר ממול חומת המבצר וכובש אותו.
יא. אֵז - כשרואה נ"נ את הצלחתו הרבה,
חֶלֶף רוּחַ וַיַּעֲבֹר - חולפת ועוברת עליו רוח גאוה,
וְאֲשָׁם - ועוד אשמה יש בו, בני"נ,
זו כָּחוֹ לְאֱלֹהֵי - שאומר נ"נ: אלוהי (הע"ז), נתן לי את כוחי הרב.
יב. הֲלוֹא אַתָּה מִקֵּדֶם ה' אֱלֹהֵי - הלא אתה ה' אלוקינו מקדם (מאז היותנו לעם),
קִדְשִׁי - ואתה הוא שישאל מקדשים לאלוקים עליהם,
לֹא נָמוּת - אנא, אל תמיתנו ביד בבל,
ה', לְמִשְׁפָּט שְׁמִתּוֹ - ה', הלא שמת את נ"נ, שיעשה בנו משפטך,
וְצוֹר, לְהוֹכִיחַ יִסְדָּתוֹ - ואתה ה', שחזק פְּצוֹר
(סלע), העמדת בחוזק את בבל, להוכיח וליסר אותנו. (אך לא לכלות אותנו לגמרי).
יג. טְהוֹר עֵינַיִם מֵרְאוֹת רָע - אך אתה ה', עיניך טהורות, ולא יכולות לראות דבר רע,
וְהִבִּיט אֶל עֲמָל לֹא תוֹכַל - ולהביט על דבר רָשָׁע,
לָמָּה תִּבְטֵיט בּוֹגְדִים - א"כ, מדוע תביט על מעשי בבל, הבוגדים ומורדים בך,
תַּחֲרִישׁ, בְּבִלְע רָשָׁע צִדִּיק מִמֶּנּוּ - ושותק אתה, כשבבל משחיתים את ישראל - הצדיקים מהם.
יד. וַתַּעֲשֶׂה אָדָם, כְּדָגֵי הַיָּם, כְּרֶמֶשׁ לֹא מִשָּׁל בּוֹ - ועשית, שכל האדם והעמים, הפקר לפני נ"נ,
כדגי הים וכרמש האדמה שאין להם מושל להגן עליהם.
טו. פֶּלֶה - את כל העמים, **בְּחֶכְהָ הֶעֱלָה -** לוכד נ"נ, כדי המעלה בחכתו את דגי הים,
יִגְרְהוּ בְּחֶרְמוֹ, וַיֵּאֱסֹפֵהוּ בְּמִכְמֶרְתּוֹ - אוסף את העמים, כדגים הניצודים ברשת הדיג¹,
עַל כֵּן יִשְׂמַח וַיִּגִּיל - לכן, שמח הוא בהצלחתו.
טז. עַל כֵּן יִזְבַּח לְחֶרְמוֹ, וַיִּקְטֹר לְמִכְמֶרְתּוֹ - לכן, זובח נ"נ לע"ז שלו, שהיא כביכול, כובשת

¹ חֶרְמוֹ, מִכְמֶרְתּוֹ - רשת ללכוד את דגי הים.

לפניו את כל העמים בחרמו ובמכמרתו.

כִּי בַהֲמָה, שָׁמֶן חִלְקֹוּ - כי תולה את חלקו השמן והטוב, בזכות הע"ז שלו,

וּמֵאֲכָלוּ בְּרָאָה - ובזכות הע"ז, מאכלו מאכל שמן. (שכובש עמים רבים, ומתעשר עושר רב).

יִז. הָעֵל פֶּן, יִרְיֵק חֶרְמוֹ - האמנם בזכות הע"ז שלו כוחו רב, ומרוקן את השלל מהרשת !?

וְתָמִיד לַהֲרֹג גּוֹיִם לֹא יִחְמֹול - שאינו חומל על הגויים מלהרגם ?! (ומדוע תוסיף ה', לתת לו כוח להרע

!?)

פרק ב

א. עַל מִשְׁמֶרְתִּי אֶעֱמְדָה, וְאֶתִּיצְבָּה עַל מְצֹר, וְאֶצְפָּה לְרֵאוֹת מָה יִדְבָּר בִּי, וּמָה אֲשִׁיב עַל תּוֹכְחָתִי - כשומר, העומד וצופה על משמרתו, עומד אני לראות מה ישיב ה' על טענתי בדבר הצלחת הרשעים.

ב. וַיַּעֲנֵנִי ה' וַיֹּאמֶר - תשובה על דברי,

כְּתוֹב חֲזוֹן - כתוב מראה הנבואה שאראה לך,

וּבֹאֵר עַל הַלְחוֹת - ובאר אותו היטב,

לְמַעַן יֵרוּץ קוֹרְא בּוֹ - כדי שיוכל הקורא, לרוץ בקריאתו ולהבינו.

ג. כִּי עוֹד חֲזוֹן לְמוֹעֵד - חזון זה, יבוא במועד המוכן לו,

וַיִּפֹּחַ לִקְצָ - וחזון זה, ידבר על הקץ העתיד לבוא, (על מפלת בבל מקץ 70 שנות הגלות),

וְלֹא יִכְזָּב - ולא ישקר החזון, וּבֹא יְבֹא,

אִם יִתְמַהֲמָה חֲפָה לוֹ, כִּי בֹא יְבֹא - אף אם יתעכב, חכה לו, כי בֹא יְבֹא,

לֹא יֵאָחֵר - ולא יאחר ממועדו המוכן לו.

ד. הִנֵּה עֹפֶלָה - הנה המחזק נפשו², לחשב את הקץ,

לֹא יִשְׂרָה נִפְשׁוֹ בּוֹ - נפשו, אינה ישרה ושקטה, אלא מתאוה לרדוף עוד ועוד, וסופו שגורם לרעה לבוא עליו,

וְצָדִיק, בְּאַמוֹנָתוֹ יִחְיֶה - אך הצדיק, חי באמונתו בה', ומאמין כי יש יום המוכן לגאולה מאת ה'.

ה. וְאִף כִּי הֵיִינן בְּגֵד - וכן, איש המשתכר ביין, ובוגד אף באנשי שלומו, (הכוונה ל נ"נ שהיה מרבה בשתיית יין),

גִּבֹּר יִהְיֶה - איש המתגאה וגס רוח,

וְלֹא יִנָּה - ולא יושב בְּנִהוּ, במקומו, ויוצא לרשת ארצות העמים,

² כמו: "...וַיַּעֲפֹלוּ לַעֲלוֹת אֶל רֹאשׁ הָהָר", במדבר יד' מד'.

אֲשֶׁר הִרְחִיב בְּשָׂאוֹל, נִפְשׁוֹ - מֵרַחֵב וּמִגְבִּיר אֶת רָצוֹנוֹ וְתַאֲוָתוֹ, לִכְבוֹשׁ אֶת כָּל הָעוֹלָם, כַּקֶּבֶר,
הַבּוֹלֵעַ אֶת כָּל בָּאֵי עוֹלָם,

וְהוּא כְּמוֹת, וְלֹא יִשְׁבַּע - וְדוֹמָה הוּא לְמוֹת, שֶׁלֹּא שָׁבַע לְעוֹלָם, מִלְּקַחַת אֶת כָּל בְּעָלֵי הַחַיִּים,
וַיֹּאסֶף אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם, וַיִּקְבֹּץ אֵלָיו כָּל הָעַמִּים - כַּךְ נִיֵּן, אוֹסֵף וְכוֹבֵשׁ אֶת כָּל הָעַמִּים, לִהְיוֹת
תַּחַת מִמְּשַׁלְתּוֹ,

ו. הֲלוֹא אֱלֹהֵ כָּל־ם - הֲלֹא כָּל אֱלֹהֵ הָעַמִּים, שִׁירָאוּ מִפִּלְתּוֹ, עָלָיו - עַל נִיֵּן,
מִשָּׁל יִשְׂאֹו וּמִלִּיצָה חִידוֹת - יִשְׂאֹו בִּנְפִילְתּוֹ, מִשָּׁל, מִלִּיצָה וְחִידוֹת (מִשְׁלִים), לוֹ - עָלָיו,
וַיֹּאמֶר - וַיֹּאמְרוּ בַּמִּשְׁלָם וּבַמִּלִּיצָתָם :

הוּא הַמְּרַבֵּה לֹא לוֹ - אוֹי לֹזָה, שֶׁהִיָּה מֵרַבָּה נִכְסִים - שְׁאִינָם שְׁלוֹ,
עַד מָתִי - עַד מָתִי חֶשֶׁב בְּלִיבּוֹ, שִׁיתְקִימוּ בִּידּוֹ,
וּמִכְבִּיד עָלָיו עֲבָטִיט - וּמִכְבִּיד עַל עֲצָמוֹ פֶּשַׁע רַב, כִּמְשָׂא עֲבָה שֶׁל טִיט.
ז. הֲלוֹא פָּתַע, יָקוֹמוֹ נִשְׁכִּיךְ - הֲלֹא פִּתְאוֹם, יָקוֹם עֲלֶיךָ אוֹיִיב - שִׁלְשָׁךְ אוֹתְךָ,
וַיִּקְצוּ מִזְעֲזָעֶיךָ - וַיִּתְעוֹרְרוּ מִשְׁנָתָם, הַמִּזְעֲזָעִים אוֹתְךָ מִשְׁלוֹוֹתְךָ,
וְהָיִיתָ לְמִשְׁשׁוֹת, לָמוֹ - וְתִהְיֶה לָהֶם לְמִרְמָס בִּרְגִלִיהֶם.
ח. כִּי אַתָּה שְׁלוֹת גּוֹיִם רַבִּים - בַּעֲבוּר שְׁאֵתָה לִקְחַת שְׁלָל מֵעַמִּים רַבִּים,
יִשְׁלֹוֹךְ, כָּל יִתָּר עַמִּים - יִקְחוּ מִמֶּךָ שְׁלָל, מִי שְׁנוֹתָר מִן הָעַמִּים,
מִדְּמֵי אָדָם, וְחִמְס אָרֶץ - מִפְּנֵי הַדְּמִים שֶׁשָּׁפַךְ, וְהַחֲמָס שֶׁגָּזַל,
קִרְיָה וְכָל יֹשְׁבֵי בָּהּ - שֶׁעָשָׂה בְּעָרִים וּבִיּוֹשְׁבֵיהֶם.

ט. הוּא בִּצְעַע בִּצְעַע רָע, לְבֵיתוֹ - אוֹי עַל נִיֵּן, הָעוֹשֵׁק מִמּוֹן הָעַמִּים, לִבְנוֹת בּוֹ אֶת בֵּיתוֹ, (וְהַבְּצַע גּוֹרֵם
רָעָה, שֶׁמִּשּׁוֹם כַּךְ - יִכְרַת בֵּיתוֹ)

לְשׁוֹם בְּמָרוֹם קִנּוֹ, לְהַנְצִיל מִכָּף רָע - וּבּוֹנָה בְּתִים וּמִגְדָּלִים גְּבוּהִים, לְהַנְצִיל בָּהֶם מִפְּנֵי אוֹיִיבָיו.

י. יַעֲצָתָ בִּשְׁתִּי לְבֵיתְךָ - יַעֲצָת עֵיצָה, (לְגִזּוֹל מִמּוֹן זָרִים) שֶׁתִּגְרוֹם רָעָה לְבֵיתְךָ,

קִצּוֹת עַמִּים רַבִּים - הַכְּרַתָּת עַמִּים רַבִּים,

וְחוֹטָא נִפְשָׁךְ - וּבִכְךָ, חֲטָאָה נִפְשָׁךְ.

יא. כִּי אָבִן מִקִּיר תִּזְעַק, וְכָפִיס מֵעַץ יַעֲנֶנָּה - כִּי הָאֲבֵן, וְחֲתִיכוֹת הָעֵץ, שְׁבָנִית מֵהֶם אֶת בֵּיתְךָ,
צוֹעֲקוֹת כְּבִיכּוֹל אַחַת לַשְּׁנִיָּה, שֶׁגִּזְלוֹת הֵן. (ר"ל, גְּלוּי וּמִפּוֹרָסָם, שֶׁרִכּוּשׁוֹ - גִּזּוֹל הוּא).

יב. הוּא בִּנְהָ עִיר בְּדָמִים - אוֹי עַל בָּבֶל, שְׁבוּנִים אֶת עָרֵיהֶם, עִיִּי שְׁרוּצָחִים אֲנָשִׁים, וְלוֹקָחִים אֶת
מִמוֹנָם,

וְכוֹנֵן קִרְיָה בְּעוֹלָה - וּבּוֹנִים אֶת הָעִיר, עִיִּי עֲשִׂיתָ עוֹלָה.

יג. הֲלוֹא, הִנֵּה מֵאֵת ה' צָבָאוֹת - יָבוֹא הָעוֹנֵשׁ עֲלֵיהֶם,

וַיִּגְעוּ עַמִּים בְּדִי אֵשׁ, וְלֹאֲמִים בְּדִי רִיק - וְהִלְאוּמִים בְּבָבֶל, שִׁיגְעוּ בַּמִּלְחָמָה מוֹל הָאוֹיֵב, יִגְעוּ

לריק ולא יצליחו, מפני שהאש תשרוף הכל, יַעֲפּוּ - ויתעייפו מלהציל מהאש.

יד. כִּי תִמְלֵא הָאָרֶץ, לְדַעַת אֶת כְּבוֹד ה' פָּמִים יִכְסּוּ עַל יָם - כשינקום ה' את נקמתו בבבל, תמלא הארץ בדעת ה', כמו הים, שהמים מכסים וממלאים אותו³.

טו. הוּא מִשְׁקָה רַעְהוּ - הוּא עַל נִינְ, שהיה משקה את המלכים שתחתיו יין, לבזותם ולהשפילם בשכרותם,

מִסִּפַּח חֲמַתָּךְ, וְאֵף שָׁפָר - אוסף אותם אליו בכעסו עליהם, ואף משכר אותם בעל כורחם, לִמְעַן הִבִּיט עַל מַעֲוִיָּהֶם - וכל זה עושה כדי להביט בהם בגלוי ערותם ובבזיונם.

טז. שְׂבַעַת קָלוֹן מִכְבוֹד - נפשך, שבעה יותר מבזיון המלכים, מאשר מהכבוד בנצחונך עליהם, שְׂתֵה גַם אֶתָּה וְהָעָרַל - לכן, גם אתה תשתה מיין התרעלה, ותתבזה, תִּסּוֹב עָלֶיךָ כּוֹס יָמִין ה' - מימין ה', תסובב כוס התרעלה אליך, ותשתה ממנה, וְקִיקְלוֹן, עַל כְּבוֹדְךָ - על כבודך, יבוא קיא (דבר מאוס) וקלון, בושה.

יז. כִּי חֲמַס לְבָנוֹן, יִכָּסֵךְ - העונש, על החמס שגזלת בא"י, (בלבנון), יכסה אותך, וְשֹׁד בְּהֵמוֹת יַחֲיִיתָ - והשוד שעשית ביושבי הארץ, יביא עליך שבר, (היער בלבנון נמשל לא"י, והבהמות שבו - לבני"י)

מִדְּמֵי אֲדָם וְחֲמַס אֶרֶץ, קָרְיָהּ וְכָל יֹשְׁבֵי בָּהּ - בגלל הדם ששפכת, והחמס שעשית בעיר ירושלים וביושביה.

יח. מָה הוֹעִיל פָּסֶל - מה הועיל, הפסל למלך בבל, ביום צרתו ?

כִּי פָסְלוּ יִצְרוּ - שפסל ועשה אותו יוצרו,

מִסִּכָּה - ומה הועילה לו, המסכה (פסל ממתכת) שִׁנָּסְךָ,

וּמוֹרָה שְׁקָר - ומה הועיל לו, בהן הע"ז, המלמד שקר לעבוד לפסל ?

כִּי בָטַח יִצֹר יִצְרוּ עָלָיו - שהאומן עצמו, היוצר אותו בוטח בו,

לַעֲשׂוֹת, אֱלִילִים אֱלָמִים - שעושה אלילים שלא יענו לעובדים הקוראים להם.

יט. הוּא, אֵמַר לָעֵץ, הִקִּיצָה - אוי, על האומר לפסל העשוי עץ : הקיצה משנתך ושמע דברי !

עוֹרִי, לֹאֲבֹן דּוֹמָם - ולפסל מאבן אומר : התעוררי ושמעי דברי !

הוּא יוֹרָה - וכי הוא (הפסל הדומם), יוכל ללמד אתכם דבר מה ? !

הִנֵּה הוּא תִּפּוּשׁ זָהָב וְכֶסֶף - הלא הוא תפוס מסביבו ומצופה בכסף וזהב,

וְכָל רוּחַ, אֵין בְּקִרְבּוֹ - ורוח חיים - אין בו !

כ. וְה', בְּהִיכַל קִדְשׁוֹ - אך ה' השוכן בהיכלו, (בבהמ"ק)

הֵס מִפְּנֵיו כָּל הָאָרֶץ - שותקים מיראתו, כל יושבי הארץ.

³ ים - מקום כינוס המים ; "...ולמקנה המים קרא ימים..." בראשית א' י"ז.

פרק ג

א. תִּפְלֶה לַחֲבִיקוֹק הַנְּבִיא, עַל שְׁגִינוֹת - תפילה שהתפלל חבוקק הנביא, על חטאי ישראל שעשו בשגגה.

ב. ה', שְׁמַעְתִּי שְׁמַעַךְ - שמעתי את הנבואה שהשמעת לי, על אורך הגלות,

יִרְאֵתִי - ויראתי מכך מאוד,

ה', פָּעַלְךָ - את פעלך, את בניי,

בְּקָרֵב שָׁנִים חִיֵּהוּ - שמור על חיי בניי, בשנות גלותם,

בְּקָרֵב שָׁנִים תוֹדִיעַ - על שנות הגלות, תודיע,

בְּרָגָז, רַחֵם תִּזְכּוֹר - שאף בזמן הרוגז על ישראל, תזכור לרחם עליהם ולא יָכְלוּ לגמרי.

ג. אֱלֹהֵי מִתִּימָן יָבוֹא - ה' בא לתת לישראל את התורה, מהר שער,

וְקִדּוּשׁ - וה', שהוא קדוש ומובדל מכל האלוהים,

מֵהָר פֶּאֶרֶן - מהר פארן בא, לתת לישראל את התורה,

סֵלָה - בחוזק ה', שמעולם,

כִּסֵּה שָׁמַיִם הוֹדוּ - הוד ה' כיסה את השמים, (במתן תורה),

וּתְהַלְתוּ מִלְּאֵה הָאָרֶץ - וכל יושבי הארץ הללו את ה'.

ד. וְנִגְהָ, פֶּאֶזֶר תִּהְיֶה - ואור עמוד האש האיר לישראל, כאור יום,

קִרְנֵי־מִיָּדוֹ לוֹ - מאת ה', ניתן לישראל חוזק וגבורה,

וְשֵׁם - במתן תורה,

חֲבִיּוֹן עֲזוֹ - נתן לישראל את התורה (שהיא עוז לישראל) שהיתה חבויה ונסתרת אצלו. (אצל ה').

ה. לִפְנֵי - מאת ה', יִלְךְ דָּבָר - הולך הדבר, להכות את העמים,

וַיֵּצֵא רָשָׁף - ויוצאים, מלאכים מזיקים להכות את העמים,

לְרַגְלֵיוֹ - בגלל ה', מפני ה'.⁴

ו. עָמַד - ה', וַיִּמָּד אֶרֶץ - ומדד את א"י, לחלקה לשבטי ישראל,

רָאָה - את העמים שבא"י,

וַיִּתֵּר גּוֹיִם - והקפיץ⁵ את העמים מתוכה,

וַיִּתְפָּצְצוּ הָרָרִי עֵד, שָׁחוּ גִבְעוֹת עוֹלָם - התפוצצו (נשברו), והושפלו, מלכי העמים החזקים

שבא"י, שנמשלו להרים וגבעות העומדים מעולם,

הַלִּיכוֹת עוֹלָם לוֹ - ומעולם ביד ה', ההנהגה להשפיל ולרומם מלכויות.

⁴ כמו: "ויברך ה' אותך לרגליו", בראשית ל', ל'.

⁵ כמו: "לנתר בהן על הארץ"; ויקרא יד' כא'.

ז. תחת און - בעבור עבירות בני"י,

ראיתי אהלי כושן - הביא עליהם, את אהלי כושן רשעתיים - שימשלו בהם, (שופטים פרק ג'),

ירגזון - וכשמושיעם, רועדים מלפניו,

יריעות ארץ מדין - יריעות אהלי מדין שמשלו בישראל. (בימי גדעון, שהרגו מדין איש את רעהו מרוב בהלה)

ח. הבנהרים חרה ה', אם בנהרים אפך - וכי בנהרות חרה אף ה', שהחריב אותם מפני בני"י !
(כשעברו את הירדן),

אם בים עברתך - וכי על הים (ים סוף) כעסת ! ?

כי תרפב על סוסין מרפבתין ישועה - כאשר רכבת כבייכול, על סוסיד, ובמרכבותיך הבאת לנו את הישועה. (ובעבור תשועת ישראל, עשית כל זאת).

ט. עריה - גילית תעור - ועוררת, קשתך - את חוזקך, ללחום נגד מלכי כנען,

שבעות מטות אמר - ובכך, קיימת את השבועה שאמרת לשבטים,

סלה - ועומדת היא לעולם,

נהרות תבקע ארץ - ובקעת מהארץ נהרות, להשקות את בני"י במדבר.

י. ראוך יחילו הרים - ראו ההרים את כבוד ה', ופחדו מפניך,

זרם מים עבר - זרם מי הירדן, עבר עד ים המלח, ויבש הירדן מפני בני"י,

נתן תהום קולו - מי התהום נתנו את קולם, (כשנבקעו מי הירדן)

רום ידיהו נשא - רוממות יד ה' נישא למעלה, והכירו כולם בנפלאות ה'.

יא. שמש ירח עמד זבלה - השמש והירח עמדו במקומם, (זבול - מדור, בית) במלחמת יהושע עם 5 מלכי האמורי (יידיש השמש וירח עמד... " יהושע י' יג')

לאור חצין יהלכו, לנגה ברק חניתך - לאור חיצו ה', ולאור הברק של החנית, הלכו ישראל במלחמתם. (ר"ל, שנצחו בכוח ה').

יב. בזעם, תצעד ארץ - ה' כבייכול, צעד בא"י בכעס, לגרש את עמי כנען,

באף, תדוש גוים - ובכעס, דש ורמס את העמים.

יג. יצאת לישיע עמך - יצאת להושיע את עמך,

לישיע את משיחך - להושיע את מלכי יהודה, שמשחת למלוכה,

מחצת ראש מבית קשע - מחצת ורוצצת, את ראשי אויבי ישראל הרשעים,

ערות - והרסת והחרבת אותם, עד שנתגלו,

יסוד עד צואר - יסוד בתיהם ועד ראשיהם, (את כל חוזק האומות מחצת, מהיסוד ועד הצואר),
סלה - לעולם.

יד. נקבת במטיו - נקבת (עשית חור - השמדת) את שריו,

רֹאשׁ פְּרִזְיוֹ - את ראשי ערי הפרזות,
יִסְעֲרוּ לְהַפִּיצְנִי - שהיו באים על ישראל בחוזק, כרוח סערה, להפיצם בגלות,
עֲלִיצְתֶּם - ובשמחה היו,
כָּמוֹ לֶאֱכֹל עֲנִי בַּמִּסְתָּר - כאשר היו יכולים, לאכול את העני (את ישראל), במקום מסתור, (כשאין לישראל מושיע ומגן).
טו. דְּרִכְתָּ בֵּים סוּסִיךְ - דרכת בים סוף, עם סוסיך נגד מצרים, (סוסי ה' - כנגד סוסי ומרכבות מצרים)
חֲמֹר מִים רַבִּים - וערימה⁶, עשית מהמים הרבים.
טז. שְׁמַעְתִּי - שמעתי בנבואה, על הצרות העומדות לבוא על ישראל בזמן גוג ומגוג,
וְתִרְגַּז בְּטָנִי - ורעדה מחרדה בטני,
לְקוֹל - מהקול ששמעתי בנבואה,
צָלְלוּ שְׁפָתַי - רעדו שפתי מפחד, והשמיעו קול צליל ברעידתם,
יָבֹא רָקֵב בְּעַצְמִי - רקבון בא בעצמותי מרוב צער,
וְתַחְתִּי אָרְגָז - וארעד במקומי,
אֲשֶׁר אָנוּחַ - בזמן שחשבתי שישבו ישראל במנוחה בארצם,
לְיוֹם צָרָה - יבוא עליהם יום צרה, (גוג ומגוג) **לְעֵלּוֹת לָעַם יְגוֹדְנוּ -** שגוג עם גדודיו, יעלה על ישראל למלחמה.
יז. כִּי תֵאָנֶה לֹא תִפְכָּח - ובזמן ההוא, ירבו הצרות לישראל: התאנה לא תוציא פרחים, (השלב, הקודם לציץ ולפרי)
וְאִין יָבֹל בְּגִפְנִים - ואין יבול ענבים בגפנים,
כַּחַשׁ מַעֲשֵׂה זֵית - כִּזִּים פירות הזית, (שהזיתים, כחושים ודלים)
וּשְׂדֵמוֹת לֹא עֲשֵׂה אֶכֶל - והשדות לא מוציאות אוכל,
גָּזַר מִמֶּכְלָה צֹאן - נכרת הצאן, מהמקום שכלוא ושמור בו,
וְאִין בָּקָר בְּרִפְתִּים - ונכרת הבקר מהרפתות.
יח. וְאֲנִי בַּה' אֶעֱלֹזָה, אֲגִילָה בְּאַלְהֵי יִשְׂרָאֵל - ובכל זאת, אני, אשמח בישועה, שעתיד לעשות ה' לישראל.
יט. אֱלֹקִים ה' חִילִי - ה', הוא הנותן לישראל את כוחם,
וַיִּשֶׂם רָגְלִי בְּאַיָּלוֹת - ונותן את רגליהם, קלות וממהרות בַּאֲיָלוֹת, לרדוף אחר אויביהם,
וְעַל בְּמוֹתַי יִדְרֹכֵנִי - וידריך אותי כשארדוף אחר אויבי על ההרים הגבוהים,
לְמִנְצָח בְּנִגְיִנּוֹתַי - ותפילה זו ניתנה, למנצח בשיר בנגינותי.

⁶ כמו שאמר במכת הצפרדע: "ויצברו אותם חמרים חמרים", שמות ח' י'.